

Núm. 21

Febrer 1986

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Dorothy Donegan Trio
**El piano en tota
la seva esplendor**



ESPAULELLA

Jazz '86

El jazz, aquesta música que tant ens agrada, aquesta música tan bella, aquesta música que ens diu tantes coses, aquesta realitat cultural del segle vint i amb l'ampli contexte de la universalitat aconseguida al llarg de més de setanta cinc anys i una llarga llista de llegendaris músics que ja formen part de la història musical de la humanitat, citem, a ELLINGTON, ARMSTRONG, WALLER, HINES, HODGES...la llista seria interminable. Doncs bé, ja a les acaballes d'aquest segle, el JAZZ està reviscolant d'una forma gegantina, sembla que a 14 anys de la finalització d'aquest mil·lenni el volguem revilitzar tant, perquè agafi la suficient força per a continuar la seva singladura durant 100 anys més, o perquè no, 300.

Sortosament aquest fenomen s'està produint arreu del món veiem com les grans multinacionals discogràfiques, reediten una quantitat realment important del seu fons enregistrat en aquells llargs anys. Veritables joies gramofòniques de les primeres èpoques veuen de nou la llum, i els aficionats més joves poden descobrir aquelles formacions primitives de King Oliver, amb un Louis Armstrong jovenet, o les primeres gravacions de Duke Ellington, datades els anys 20. La fabulosa veu de Besie Smith, cantant blues i una infinitat d'altres artistes. Però sembla que parlem amb un to nostàlgic, potser sí, però no ens podem oblidar de la gran quantitat de nous músics sorgits en aquests últims anys, sempre buscant noves tendències o estils però mai oblidar els veritables orígens, moltes vegades troben la inspiració dels mestres, Thelonius Monk, John Coltrane, Miles Davis, Charlie Parker.

Catalunya no està al marge d'aquesta revolució i veiem, dia a dia, com nous ingredients es sumen a engrandir, a part dels músics consagrats com Tete Montoliu, hi ha una llista nombrosa de joves valors, per citar-ne algun, Lucky Guri, Joan Albert Amargós, Josep Mas "Kiflus", veritables bandes de jazz, LA LOCOMOTORA NEGRA, LA VELLA DIXIELAND, o petits combos estables, Onix, Jazz Om, A-FREE-K, grups de jazz fusion, com PEGASUS o CARLES BENAVENT GRUP... i el que és més important, entitats públiques o privades que ajuden amb el seu suport econòmic a que això sigui una realitat, La Genera-



Foto: Anna Turbau

litat de Catalunya, la Diputació Provincial, els Ajuntaments, entitats, d'estalvi com la Caixa de Pensions o la Caixa de Terrassa, financiant importants festivals com el de Barcelona o Terrassa. La iniciativa privada també hi té molt a veure, nombrosos pubs o disco-bars tenen una programació periòdica de jazz en viu. A Granollers, El Blu, a Sabadell el Piano Bar, a Reus el Keyboards i no citem els de Barcelona, perquè la llista seria interminable. El resorgiment de Jazz Clubs, com el nostre, per exemple, també és un fet palpable. I tot això en benefici de l'aficionat. Doncs només cal que en la mida de les nostres possibilitats, ajudem al màxim a que tot aquest esforç que realitzen totes aquestes entitats, no sigui una causa perduda, i una manera d'ajudar és assistint als concerts en directe, la fórmula més fàcil d'entrar d'una forma definitiva en aquesta "DROGADICCIÓ" que és la música negra. VISCA EL JAZZ!

Lluís Sitjes i Planas

Dorothy Donegan Trio

El piano en tota la seva esplendor

El jazz segueix a Granollers gràcies a la iniciativa del Cercle Cultural de "la Caixa". És molt elogiable el caire de continuïtat que s'està mantenint i que suposa un esforç econòmic i d'organització encomiables. Els nostres aficionats ho saben i hi aporten el seu caliu assistint a totes aquestes magnífiques oportunitats que se l'hi proposen. Aquest —l'aficionat— "ja hi compta" i no s'ho deixa perdre.

Enguany s'ha aixecat el teló de la nova temporada seguint amb el títol genèric "Ara Jazz-4" que promet ésser molt interessant per les noves que en tenim. Insistim: mai hauríem sospitat els aficionats al jazz de poder assistir a una tongada tan llarga de concerts com els d'aquests tres últims anys. Concerts de gran qualitat la majoria d'ells, com aquest d'inauguració del curs, a càrrec del **Dorothy Donegan Trio**.

En efecte, l'interès que despertà l'anunci d'aquesta vetllada no es vegé pas defraudat i poguérem constatar-hi, ultra l'assistència de gran nombre d'aficionats, també la de molts professionals de la música i periodistes i crítics de la premsa barcelonina.

Tothom s'ho passà d'allò més bé enmig d'una atmosfera musical que convidava a l'optimisme i a les ganes de viure que encomanava la presència d'aquesta pianista amb el seu art directe i el seu gran sentit de la comunicació. Perquè Dorothy Donegan sempre pensa en fer feliç a qui l'escolta. I ho aconsegueix de ple.

Com molt encertadament diu el nostre amic Albert Mallofré al seu text dels programes de mà, Dorothy Donegan presenta un **espectacle**, car ella sap trobar sempre el compromís entre el concepte cultural del concert amb l'espectacularitat i amenitat del "show". Nosaltres, després d'haver-la sentit, també creiem que, abans que res, Dorothy ofereix **espectacle**, bon **espectacle** per demés. En això, esdevé irresistible. Hi ha moments en que fa pensar en una mena de Fats Waller en femení.

Per descomptat que això sol no fóra res si no hi

hagués també implícita la presència d'una gran personalitat fonamentalment musical. Entenem-nos: la Donegan és, per damunt de l'afegitó espectacular, una superba pianista de sòlida tècnica que li permet embrancar-se sempre que vol, en el món de les coses exquisides i de bona llei musical. Quan és així, la cosa queda rodona.

Aquesta nit, Dorothy Donegan, es prodigà generosament al llarg de prop de dues hores mantenint sempre l'atenció dels oients tot fent-los participants dels seus "gags" d'humor irresistible que anaren "in crescendo" fins al final de la seva actuació. Tot això, amb la companyia prodigiosa de dues grans personalitats en aquests afers com són els nostres coneguts Oliver Jackson a la bateria i l'ellingtonià Jimmy Woode al contrabaix, No es pot demanar més, senyors...

En aquest recital hi va haver-hi de tot. La Donegan no és mai una pianista exclusivista de cap tendència determinada ni —creiem— s'ho proposi, sinó que abasta una munió d'estils i "maneres" ja acreditades en el temps i s'hi identifica plenament i sap sempre "com" s'han de tocar. Així és com vam veure desfilar tota la panoràmica pianística de tots els temps, des del "blues", el "ragtime", el "boogie", junt amb alguns títols del repertori d'Ellington i Fats Waller, fins als "hits" dels Broadway Melody amb glosses als temes de Gerswyn i Groffe, etc. amb un resultat enlluernador. És a dir, d'aquest "péle-méle" en surt l'Espectacle Pianístic de la nostra Dorothy Donegan que diu en Mallofré.

Als concerts de l'Auditori del Cercle Cultural hi hem pogut conèixer grans intèrprets del piano, però mai cap de semblant com aquest de Dorothy Donegan. Això sol ja ho diu tot respecte la seva gran personalitat.

En alguns moments d'aquesta vetllada van col·laborar-hi Lou Blackburn i Jeny Tíltz, dos trombonistes que estaven actuant a Barcelona i volgueren homenatjar a Dorothy interpretant "Mood Indigo" i algun altre tema, però sense lleu.

Com ja hem dit abans, el públic subratllà amb els seus aplaudiments i exterioritzà la seva adhesió a la tasca dels intèrprets i, d'una manera especial a l'estrella d'aquesta nit, la genial i divertidíssima Dorothy Donegan.

Per acabar, hem de manifestar el nostre desig que es mantingui la continuïtat i es prodiguin actes com aquest i que els cicles d'"Ara, Jazz", no daltalleixin i tinguin el ressó que es mereixen, com ja comença a ésser així i que s'estableixi a casa nostra un costum que podríem dir-ne "Jazz off Barcelona".

Amador Garrell i Soto

Ellingtonia

Mitjançant els Butlletins que venim rebent de la Duke Ellington Society (P.O. Box 31 - Church St. Station - New York N.Y. - 10008-0031) hem pogut saber que el proper mes de juny i durant els actes a celebrar amb motiu de la Conferència "Ellingtonia'86" que tindrà lloc en el Campus de la Rutgers University, els dies 12, 13 i 14 de l'esmentat mes, de l'aparició d'un important llibre: THE DIRECTORY OF DUKE ELLINGTON'S RECORDINGS.

Es tracta d'una obra monumental en la que hi figuraran totes les gravacions conegudes editades per cada marca de discos i de cada país del món a on hi existeixi qualsevol cosa relacionada amb la música d'en Duke Ellington.

El **directory** és un llibre per figurar a les estanteries de tots els col·leccionistes d'Ellington. És d'un format ideal per a catalogar la pròpia col·lecció personal. S'editaran uns suplementos anuals que aportaran noves edicions i correccions, i també seguiran informant de tot el que es vagi editant arreu del món. També s'ha pensat incorporar-hi en el futur altres sistemes: cintes magnetofòniques (tant en bobines com en cassettes), compact-discs, així com Videos, tant en discos laser com en video-cassettes de tots els formats.

Aquesta extensa obra estarà composta de cinc seccions, en les que hi vindran relacionades totes les modalitats de gravació: des de les 78 rpm, passant per les 45 rpm, i els LP de 33 1/3 de 12" 10" i 16" mono i Stereo. Cobrirà les edicions de 35 països i tindrà un llistat de més de 800 segells discogràfics.

El preu del llibre s'ha establert en 20 dòlars, pels Estats Units i una edició de 2,50 dòlars com a despeses de transport i assegurança per als demés països. S'ha establert una oferta de pre-publicació per tots aquells que tinguin interès en reservar i pagar el seu exemplar. El preu de pre-publicació és de 16 dòlars i l'oferta és vàlida fins el 15 de maig del 1986. Les despeses de transport i assegurança per països fora USA segueix essent de 2,50 dòlars. Els interessats poden dirigir-se a:
MARLOR PRODUCTIONS - P.O. Box 156
HICKSVILL N.Y. 11803 USA.

El servei postal dels Estats Units posarà en circulació un segell dedicat a Duke Ellington el dimarts dia 29 d'abril de 1986, data que hauria estat el vuitanta-seté aniversari del Duke.

L'edició que finalment s'ha fet d'un segell Duke Ellington ha estat possible gràcies al gran nombre de signatures que va poder reunir la Duke Ellington Society de gent de tots els EE.UU. i de 22 altres nacions, requerint, demanant i pregant que es commemorés per aquest mitjà la gran contribució de l'Edward Kennedy "Duke" Ellington a la cultura del seu país.

Aquesta petició va començar l'octubre del 1982, va ser acceptada el juny del 1983, comissionant-se el disseny del segell i finalment publicada al llistat de commemoracions del 1986. El disseny és d'en Jim Sharp i desenvolupat a la Duke Ellington School of Arts de Washington.

Esteve Colomer i Brossa

© 1985 U.S. POSTAL SERVICE
ALL RIGHTS RESERVED



Tete Montoliu Trio i Jerome Richardson

El 13 de febrer a les 10 de la nit, era l'hora que estava anunciat el concert dintre del Cicle Ara Jazz 4, de Tete Montoliu i Jerome Richardson.

Val a dir que la personalitat i la qualitat dels intèrprets, salvaren el concert. Així de clar.

Pel que fa a jazz... (Ara Jazz 4) en vàrem quedar orfes, excepte a l'últim moment. Molt a l'últim moment. Ja en el "bis".

És curiós.

Tots coincidim en que el Tete és el pianista espanyol que té més renom internacional. Que és un gran pianista. Que quan està inspirat, fa autèntic Jazz. Però també —i aquesta opinió que segueix és bastant estesa—, quan la vena no és calenta, o qui l'envolta no fa Jazz, ell tampoc en fa. Del seu trio, Fumero y Wyboris, cal dir que els dos són excel·lents músics i bons jazzistes. Del primer, no hi ha res a dir. Del segon, únicament que hauria de tenir en compte que, la bateria és un instrument quina missió és la d'acompanyar i com a tal, la discreció —el no fer soroll— n'és l'última causa o finalitat.

En aquest concert, el Wyboris no es va excedir, com ens tenia acostumats, cosa que li agraim.

Tornant amb el Tete, també coincideixo amb la majoria, amb qui he mantingut conversa, que agrada, però per regla general són moltes més les vegades que no entusiasma que no pas si. Ens deixa freds. No ens acaba de treure de la posició respectuosa. No ens treu de polleguera... I el cas és que, tots, li reconeixem la seva vàlua com a músic.

I el dia 13 (seria potser, perquè era 13...) va fer tot el possible — o millor dit, no va fer gaire cosa— perquè jazzísticament parlant, sortíssim satisfets del concert.

Ja sé que el Tete, té molt clar que "el Jazz no és la seva vida", sinó que "viu del Jazz". Comentari que va fer el propi Tete, per Ràdio Avui, i que és d'agrair. És una manera de puntualitzar i sincerar-se.

Fa molts anys que segueixo la seva actuació. La

primera —o una de les primeres vegades— que el vaig escoltar personalment, fou a la Biblioteca Francesc Tarafa, en un dels actes organitzats per l'Associació Cultural. Aquell dia va interpretar com si al davant, en comptes del Tete, hi tinguéssim el Thelonius Monk, poso per exemple, doncs ara no recordo el nom del pianista quin estil imitava.

Vaig comentar amb l'amic Pere Canal i Baliu la cosa, i li vaig suggerir —llavors ell era el President de l'Associació Cultural— que li preguntés al Tete, perquè tocava com en Thelonius Monk. Ho va fer-ho, i el Tete li va contestar: "perquè m'agrada".

Ja ho entenc això. Hom pot estar influenciat per qui sigui. Per qui sigui! Clàssic o modernista. No hi ha res a dir.

Però punyefla, si estem en un Concert de Jazz, el mínim que es pot fer, és Jazz!.

I és que el Tete té això, que la majoria de les vegades acaba deixant-nos freds. Té moments inspirats, sublims. Però acaba amb la galleda...

El Tete sap que el Jazz, —com tot art— és comunicació.

El Tete moltes vegades deixa el teclat i es gira aplaudint una virtuositat del solista.

El Tete és un gran músic.

El Tete és el pianista de Jazz espanyol amb més renom internacional (ja ho he dit més amunt).

El Tete, doncs que faci el favor de que quan pugui a un escenari per a donar un concert, anunciat de Jazz, que interpreti Jazz.

El senyor Richardson, ens va inundar amb el seu abundós coneixement dels instruments. Ens va saturar de virtuosisme.

Ja he dit també al començament, que la personalitat i qualitat dels intèrprets varen salvar el concert.

En tocant al Jazz... sense comentar-hi.

El dia 13 de febrer sens dubte, fou el concert més flux del Cicle Ara Jazz 4.

Pere Crusellas i Solsona

La guitarra en el Jazz

Capítol III

Ja a Nova York, són pràcticament els guitarristes de blues —època en el que el blues havia ja conquerit l'asfalt, donant una nova estructura a les interpretacions amb l'aportació definitiva de cantants com Bessie Smith i d'altres—, els que prenen peu a l'acompanyament a les orquestres i especialment als petits grups.

Guitarristes de la talla de Teddy Bunn, amb una inventiva melòdica extraordinària demostren que la guitarra té moltes més possibilitats de les que no es creia en principi. Però la pauta del que s'en podria dir "la guitarra moderna" la dona Django Reinhart. El cas de Django Reinhart no es produirà ja mai més dins la història del jazz, doncs Reinhart amb tot i vivint a París i no haver encara anat mai als Estats Units, de raça gitana, assimila el jazz mitjançant els contactes que havia de tenir únicament amb els músics desplaçats des d'aquest país amb les "tournées" per Europa.

Eren pels anys 30, i amb la fundació del Hot Club de França, per Hugues Panassié, s'organitza els famosos Quintet del Hot Club, amb Stephane Grappelly al violí, Django Reinhart a la guitarra, dues guitarres rítmiques i contrabaix.

Com succeix quasi sempre, és la història la que dona la veritat del que ens queda, ja que per aquells anys el Quintet Hot Club de França arribà a tota mena de públics gràcies a la "vedette", que era el violinista Grappelly, i no pas per la importància que havia de tenir Django Reinhart, com a base i puntal de tota la guitarra moderna en el Jazz. I, això em recorda aquella anècdota quan un dia un amic meu poc versat en el jazz, hem preguntà que era el que més m'agradava d'Stephane Grappelly quan tocava al Quintet del Hot Club França. La meua resposta fou la següent: "El què més m'agrada d'Stephane Grappelly quan toca al Quintet del Hot Club de França és en "Django Reinhart" I certament que és així, perquè la força expressiva de Django ho absorbeix tot, és impossible sortir-se d'ell. Quan hom sent el Q.H.F. no pot escoltar les piruetes de Grappelly, perquè mentres aquest les va fent, Django domina tot el conjunt o bé amb intervencions sorprenents, plenes de swing, o bé donant un ritme en el que hom no pot quedar-se quiet a la cadira.

Django Reinhart estructura la guitarra com un instrument definitivament acabat, complert, en el que tot es pot realitzar. El propi Duke Ellington escoltant la interpretació de Django en el "Solitude", digué que ni ell mateix podria haver-se-li ocorregut mai una estructura d'idees tan ben aconseguides —diu— "és com si sentís una orques-

tra plena de solucions insòlites".

Tot és possible sota les mans de Django Reinhart, qualsevol melodia absurda del moment, quasi bé sense cap ni peus, és transformada amb una interpretació sublim, sense oblidar el swing, i sobretot el llenguatge, el llenguatge en que els músics de jazz parlen.

I, és a partir d'aquest moment que la guitarra adquireix la importància que fins a les hores no havia tingut mai.

Cal esmentar però la dificultat que continuava tenint aquest instrument davant les actuacions en directe, doncs, per la seva baixa sonorització, feia molt dificultosa la seva intervenció, a excepció dels petits conjunts, on la guitarra es fornía d'un micròfon, com els altres instruments.

És a l'arribada de la segona guerra mundial quan l'electrònica solucionarà definitivament aquest problema, del que en parlarem en el proper capítol.

Jordi Vall Escriu



Freddie Green

Festival de Jazz de Terrassa 1986

El proper dia 27 de febrer es posa en marxa el Festival de Jazz de Terrassa en la seva quinta edició. Un cartell força interessant on reuneix figures llegendàries del jazz i talents de caire més modern. Des de el Blues al Be-Bop.

Dijous, 27 de febrer, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa:
ROY HAYNES QUINTET

Dimecres, 5 de març, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa:
el quartet de **MICHAEL BRECKER** amb **JOHN ABERCROMBIE**, **MARK JOHNSON** i **PETER ERSKINE**

Divendres, 7 de març, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa:
JON HENDRICKS & CO

Dissabte, 8 de març, al Cinema la Rambla:
TOOTS THIELEMANS, amb **EDDIE HARRIS TRIO** i **BENNY CARTER ALL STARS**, amb Hank Jones, Jimmy Woode i Alvin Queen.

Dijous, 13 de març, al Cinema la Rambla:
DIZZY GILLESPIE ALL STARS, amb Tete Montoliu, Buster Williams, Bobby Hutcherson, Phil Woods, Billy Higgins i Clifford Jordan

Dissabte, 15 de març, al Casino del Comerç:
MEMPHIS SLIM, amb la **MISSISSIPPI BLUES BAND**

Divendres, 21 de març, al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa:
HORACE PARLAN TRIO amb Josep M.^a Farras i el duo format per **PHILIP CATHERINE** i **NIELS H.O. PEDERSEN**

A més de tots aquests espectaculars concerts, tindran lloc una successió d'actes paral·lels, com ja ve essent habitual al llarg d'aquest cinc anys del festival de Terrassa.

Exposicions de fotografia a càrrec de Montse Pastor, Quim Jansana i Quim Bover.

També projeccions cinematogràfiques de títols com "Cabin in the Sky" i "New Orleans" interpretada per Billie Holiday.

També actuacions de grups autòctons, a les principals places de la vila.

Lluís Sitjes i Planas



Publicació
Mensual

**JAZZ CLUB
GRANOLLERS**

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas, Jaume Segarra i Farres

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

Sitjes

la **PUBLICITAT**

ben entesa...

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B - T. 870 65 33 - GRANOLLERS



**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51
Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers